

EL BORINOT

Setmanari il·lustrat
20 cms.

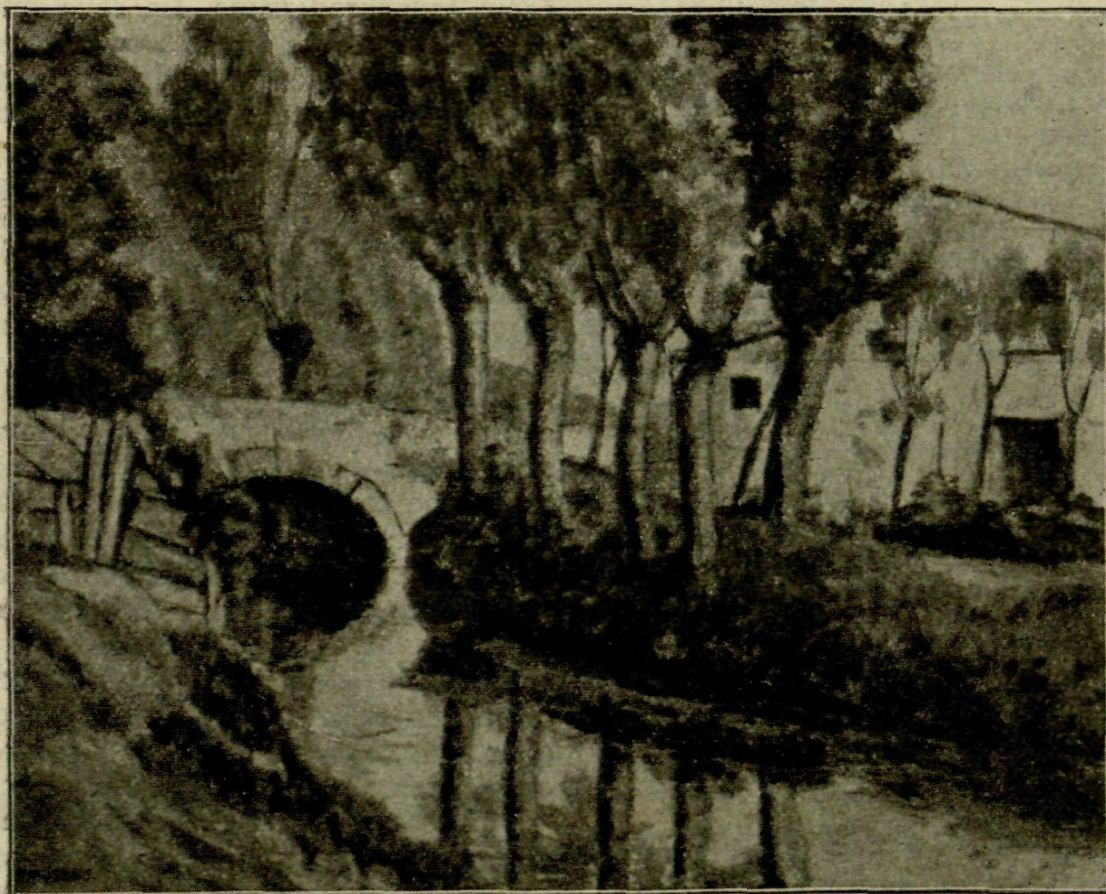

ANY V. N.º 166

27 GENER 1927

PREU DE SUBSCRIPCIÓ: 2'50 PTES. TRIMESTRE

LA CORRESPONDÈNCIA A L'ADMINISTRACIÓ: ANGELS, 22 I 24. — BARCELONA

Paisatge, per T. Musons Guàrdia.

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

2. - EL BORINOT.

ANY II

BARCELONA 8na FEBRER DE 1912

NÚM. 58

Nos ab Nos

Revista setmanal

Director: Pere Aldavert

Va fer be d'esqueixar la grua.

M'agradan los homes que tenen geni. Y perque en Lacierva 'l va treure 'l dijous, lo divendres al dematí vaig passar molt be la estona.

Y es natural que qui està enrabiat de debò no la dissimuli la malícia. Son finesas las finesas parlamentarias que no van a res: més que a enganyar a la gent, y es hora de que s'acabin quan cara a cara 's topan los que no 's poden veure. Qui menja fel no pot escupir mel; y si n'escup no te modos ni vergonya.

Be: en qué quedém? Nos la tenim ó no 'ns-la tenim de fer la guerra pera ferla tots plegats a la Nació? Donchs si no aném més que a assaltar las murallas del Govern, pujemlas com puguém las murallas: ab escalas de mà si tenim escalas de mà, y arrapantnos ab las unglas a las pedras si no tenim altre remey que ferho. Y succeheixi lo que vulgui mentres aném pujant, que ja se sab que 'ls que son a dins y no 's volen rendir se valen de tot per defensarse.

A pit descobert ho va fer lo dijous lo segon d'en Maura, cansat de que 'ls seus obrin paralelas per acostarse al fort sens tenir coratge per sortir del amagatall de las rasas. Per això vaig gosar de

EL PERIODISME

Es una veritable vocació. Això apareix clar en casos com el de l'Aldavert en "Nos ab Nos", que sortí a Barcelona, a primers de gener de 1911. Consta de 32 pàgines, de bon paper i presentació acurada, de 21'7×14 cm. Setmanal. No veiem nota de preus. Impremta "La Renaixença", c. de Xuclà, 13, baixos, Barcelona.

La sorpresa de la Comtessa, o la barcelonina americanitzada

Era una comtessa catalana de soca a rel. El seu títol, no l'havia adquirit amb els fabulosos negocis de la passada Gran Matança dels anys 14 al 18. L'havia heretat dels seus il·lustres i riquíssims avantpassats. Avui dia, vídua d'anys ha, la seva fortuna és considerada com una de les més envejables de la nostra capital.

Ha complert els cinquanta anys i sempre diu els que té: però la finor de la seva pell i la negror encara considerable de sa cabellera no la farien restar mentidera si confessés—en fals, naturalment—que sols ha arribat als quaranta dos "octubres". La seva educació és acuradíssima. La seva intel·ligència, oberta a tots els corrents forans, sempre que no siguin pocasoltes o amorals. Conversant és encisadora del tot. I la seva elegància, innata, senzilla i senyora a la vegada, la pot envejar la reina més majestuosa d'Europa tota. I això no passant-se la vida a casa de les modistes, com tota bona barcelonina que porti només un tros de capell.

L'única il·lusió de la comtessa és son fill, un bordegàs "bien" de vint anys. Es diu Jordi. L'ésser fill únic i l'haver-se criat de l'edat de nou anys sense pare, ha fet que el noi no ha pujat gaire dret; més aviat com els arbres de la Rambla, però amb no tants pardalets al cap. Es pensa ésser un empedernit calavera (amb els seus noranta quilos a coll), però sols conquesta amors que viuen de deixar-se enamorar. Les nits que no té cap "plan", que són bastants, se'n va a dormir a una avant-llotja del Liceu. La bona música l'adorm més de pressa que per encant. La qüestió és arribar al pis de la seva mare al més tard possible. Vesteix molt, tant com el

parlar amb el mateix llenguatge dels carreters del moll.

Jordi, els matins que fa sol, que a Barcelona són vint-i-vuit al mes, se'n va a fer goma al Passeig de Gràcia, amb una colla de companys de la secció d'hokey de la qual forma part. De dia, davant de les noies que van a passejar, es creu un tenori irresistible. Com totes li somriuen! Però com no li tenen de somriure, en aquesta època que escasseja tot, menys la grip, si és solter i moltes vegades milionari? Ni que fos lleig com En Boc-tecchia, el ciclista més popular del continent nostre!...

També és un dels reis de la Granja Royal, en Jordi. Quan balla el xarleston, les noies posen els ulls en blanc fent l'ullet, les mamàs quasi ploren d'alegria i els companys, menys destres que ell, fan el propòsit d'anar a l'acadèmia d'En Castells fins que en sàpiguen més que el noi negre nord-americà... d'aquí, anomenat "café".

...Però, de fa una mesada, Jordi no compareix tant per la Granja, no s'exhibeix com era en ell costum, no somriu tan frívolament a les noies que li somriuen. I els amics es pregunten estranyats: Què li deu passar al nostre amic Jordi? Per què estarà tan preocupat? Potser Cupido ja li ha travessat el cor, i ara el té sagnant? Potser està enamorat i, ell, tot un conquistador, no és correspost?

I Jordi, en comptes de treure els amics del dubte, cada dia els hi enclotava més i més. Hi trobava com un plaer inefable. El seu secret era ben bé impenetrable, tant que ell mateix no sabia si era de ver amor.

Era octubre. Les cases barcelonines de modes feia dies que havien enviat les circulars a llurs clients, dient que ja havien rebut les darreres creacions parisenques. Aquella tarda, la comtessa havia pujat a casa de la seva modista predilecta, domiciliada a la Rambla de Catalunya. Tenia d'em-

provar els vestits encarregats la setmana passada.

Després d'una curta espera, s'obrí la porta de l'emprovador i entrà la comtessa. Fou rebuda com cal; vull dir com la millor clienta que era. Tot seguit, la modista apretà un botó elèctric. Comparegué una modisteta de divuit a dinou anys, una veritable meravella de dona.

—Porta el vestit de la comtessa, de seguida!—manà, imperiosa la modista.—I la noieta corregué al taller amb la velocitat de les mirades d'amor, tornà al cap d'un minut amb el vestit i amb el següent encàrrec per a la seva mestressa:

—Senyora, la demanen per telèfon...

—Em perdonarà, comtessa...? Tor-no tot seguit!—s'excusà en marxar.

La comtessa s'assentà. L'aprenenta de modisteta, o la modisteta, si voleu, dissimuladament, la repassà de cap a peus. Després, exclamà molt xiroia:

—Vaja, m'agrada!... ¡ai!—i sospirà profundament tallant-se-li la frase.

I la comtessa respongué de mala gana:

—Sí, no està malament aquest vestit!

—El vestit, diu? Jo parlava de vostre mateixa.

—Ara sí que no l'entenc !

—Es que l'emoció no m'ha deixat finir la frase. Volia dir: Vaja, m'agrada... la meva futura sogra!

—Sogra? Ara encara l'entenc menys!

—Deixi'm explicar, estimada sogra.—I fent una reverència de comedieta de Dantas, encara afegí:—Jo sóc Roser, la futura muller del seu únic fill!

—I quin desvergonyiment! El meu fill, casat amb una modisteta! Ja, ja, ja! Val més que m'ho prengui rient. Es un cas còmic del tot.

—Si vostè, senyora, d'un casament que es pot dir fet en diu "còmic"... e tem d'acord, completament.

4. - EL BORINOT.

—Acabem d'un cop! Vostè és modisteta i...

—Filla del marquès X.

—Però, vostè...?

—Deixi'm acabar! Jo només vinc a aprendre de cosir, aprofitant l'absència dels meus pares, els quals es troben a Londres. I com que avui dia els "nois xarleston" més aviat pensen en modistes que en noies del seu braç... Les meves companyes d'agulla creuen que ho sóc de veres. Fins em donen consells com aquests: —No facis tant de cas de Jordi. Es com tots. Que no veus, més que ruca, Llúcia del cabàs, que quan serà l'hora de casar-se et deixarà i s'unirà amb una noia de diners?" Ja veu, comtessa, que tots aquests mals, a mi, no em poden succeir. Sóc tan rica com el seu fill. L'estimo, Jordi, com les meves nines dels ulls. Ara, comtessa, fóra tan amable de concedir-me la mà del seu fill?

—Ja ho crec! No solament la mà d'ell, sinó jo amb cos i ànima!

La història no diu si la promesa pensà:—Amb la mà del noi en tinc ben bé prou. La torna em sobra de cap a peus!...

ALBERT LLOBREGAT

EL VANO

A dintre del cotxe venint del sarau,
el vano de seda, amb son alè suau,
el front acarona i escampa perfum;
l'esplendor recorda, son brill, del palau,
que ell encara guarda del saló la llum.
El vano de vori, de seda i argent,
de temps vells vestigi i d'una altra gent,
de mans de les belles de segles passats
vingué a les d'un home que li'n féu present
com gentil ofrena d'amors ja oblidats.
Dessobre els coixins, dolçament gronxada,
barreja records sa ment agitada
d'hores ja passades de goig i dolor;
de festes i balls, on és admirada,
que en brogit ofeguen l'antiga passió.

ROSER CATALÁ

Fa 50 anys que...

(GENER DE 1877)

Formaven el Jurat qualificador dels Jocs Florals de l'any 1877 els senyors: Antoni Ros de Olano, Gonçal Serraclara, Vicens Boix, Francesc Miquel i Badia, Andreu Balaguer i Merino, Josep Blanch i Piera, Joaquim Riera i Bertran.

La Societat "La Misteriosa" convocava el IV Certamen Literari, el jurat del qual era format pels senyors: Ramon Picó i Campamar, Francesc Mandri, Joan Sardà, Ferran Sellarés, Francesc Matheu.

Fa 25 anys que...

(GENER DE 1902)

S'estrenava al Teatre del Liceu (dia 4) l'òpera de Felip Pedrell, "Els Pirineus".

Publicava un llibre de versos amb títol de "Branques Mortes" N'Evelí Dòria.

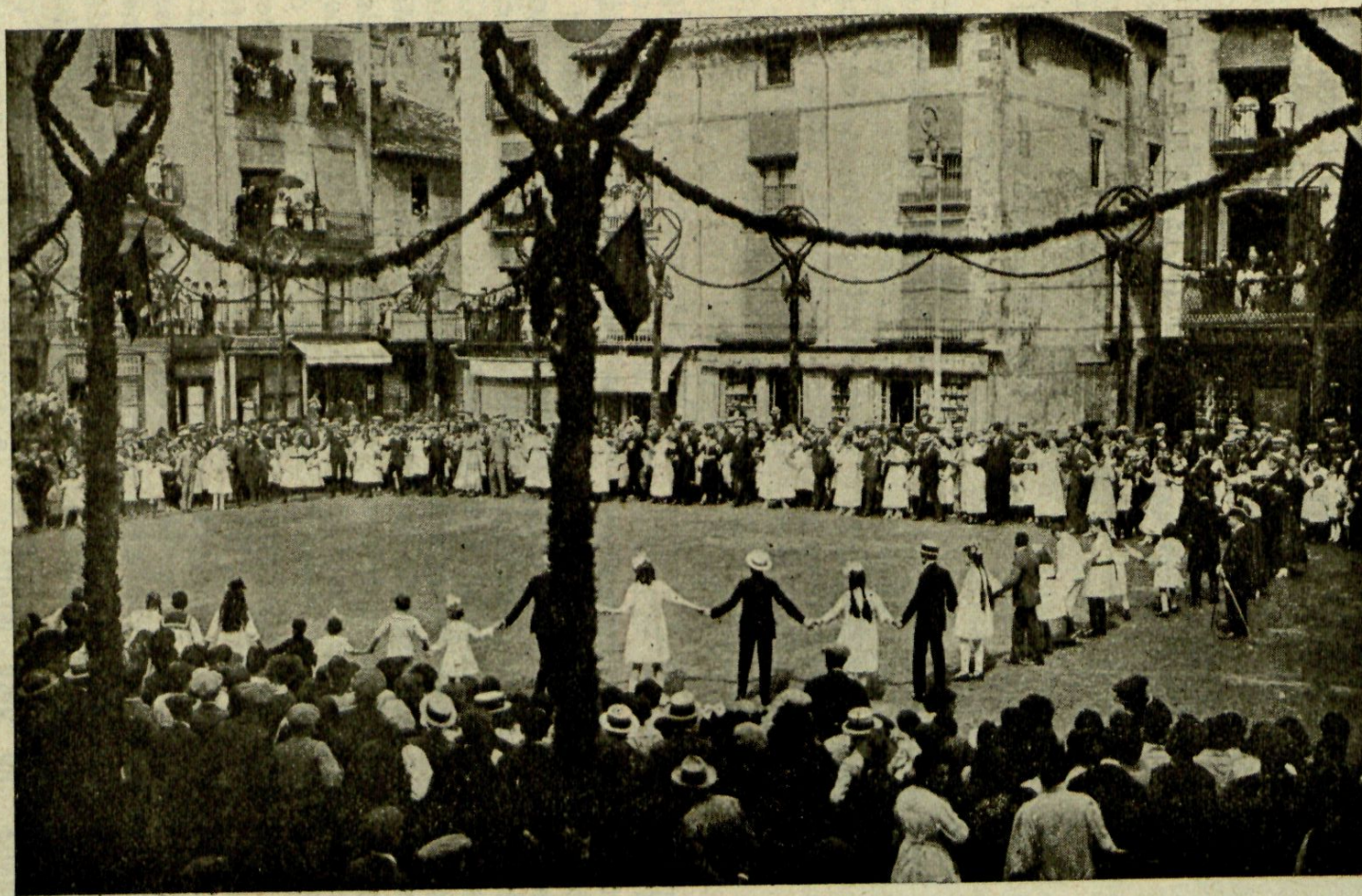
Publicava Ramon Masifern "La vida al camp", poema amb un pròleg de Mossèn Cinto Verdaguer.

L'associació "Catalunya i avant" celebrava, en el Teatre de les Arts, dia 31, una vetllada a honor de N'Agnes Armengol, qui llençà la idea de regalar una bandera a la Unió. A la festa prenen part Dolors Monserdà de Macià, Anna de Valldaura, Josefa Massanés, Carme Valls, Narcisa Freixas, Josefa Llanas, Xuclà i Mauricio, Riera Batlle, Maria de Bell-lloch, Enriqueta Paler i Trullol (per l'Empordà), Maria Castell i de Descatllar (per Vich) i també hi trameté una poesia Na Victòria Peña d'Amer.

S'estrenava "El cor del Poble" de l'Ignasi Iglesias.

Es publicava el volum "Aplec" d'Enric de Fuentes; proses.

UB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

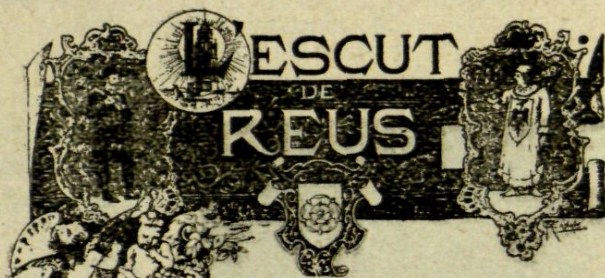
La Sardana a Olot.

6. - EL BORINOT.

ANY I

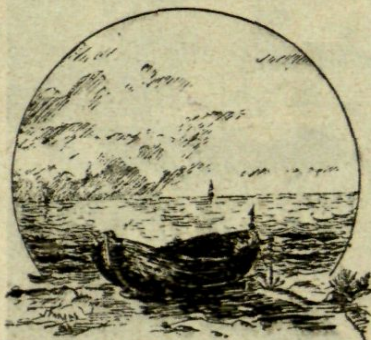
REUS 1.ª DE JULIOL DE 1893

NÚM. 4

Revista setmanal literaria e il·lustrada

MARINA

Dibuix de JOAN FARGAS

LITERATURA

La literatura ha donat moltes revistes, no sols a Barcelona, que també fora de Barcelona. Un d'aquests darrers casos és el *L'Escut de Reus*, que sortí a Reus l'any 1893. Es publicava els dissabtes, setmanari de 8 pàgines més 4 de les cobertes, en paper de color. Tamany: 27'6×21'5. Redacció i Administració: Travessia del Camí de Salou, núm. 1. Preus: 1'00 pesseta trimestre a Reus; a Espanya i Portugal, 1'25; a Cuba i Puerto Rico, 1'50; Estranger, 2 pessetes. Número solt, 10 cèntims. Impremta de Josep M. Sabater.

"La germana" de Pere Mialet

RESUMS I COMENTARIS

En la monotonia d'una grisa ciutat provincial de tercer ordre es comença la novella del jove escriptor vallenc

Pere Mialet i acaba a la mateixa ciutat després que el principal protagonista ha mort mig per la lluita que sostenia vacillant entre el caràcter dominador de la seva germana Marina i la passió per la seva promesa Dolors, mig per una malura hereditària que li florí quan el seu cor adormit per la monotonia de la seva vida, que lliscava obscura entre les obligacions quotidianes, fou trasbalsada per emocions i sotracs sentimentals que li amargaven l'existència i li portaren la mort.

Cisco, el personatge central de l'obra, és la dèbil flameta, que és moguda per la voluntat dominadora de Marina. Aquesta és l'ànima del seu germà, la consellera, i la qui amb tota classe d'arts i manyes l'encamina perquè aconseguixi l'amor de la seva amiga Dolors, a la qual ella, també, sàviament, ha fet nèixer una atracció per Cisco.

Dolors és un personatge vulgar. Encesa per les carícies tímides del Cisco, es creu estimar. Fantasieja i compara l'amat amb un Faune, ensems que ella, a son torn, es compara a una ninfa. Al fons el seu amor, és novetat, instint...

Marina és, podríem dir, el director d'escena. Es fa la seva voluntat. Ella renya i aconsella. Prepara als futurs amants i els abona els camps. Es la mitjancera i el seu caràcter dominador no admet rèpliques. El que no pot fer amb un regany ho sap fer amb una mirada o una insinuació. Cisco, apàtic i fred, el fa moure i apassionar. Quan vol que s'allunyi momentàniament de Dolors per fer encendre en el cor d'ella un xic de gelosia i tenir-la fermada a son germà per la passió i la temença alhora, llavors els seus plans fracassen. No sap conèixer que el que vol Cisco és allunyar-se d'ella, que el seu tutelatge constant i tirànic li ombreja la seva existència i vol fugir-ne lluny.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Collint raïms a França, Cisco sent l'enyorança de la pàtria i del contacte de l'amada. Allí i tot, l'ombra torturadora de la Marina no el deixa tranquil. En somnis, la veu menaçadora i reganyosa.

La malaltia el colpeix. Cisco no ha pogut resistir els sotrac i les emocions. Ell és un home apagat, que quan han volgut fer-lo sortir de la seva abstracció, al "viure" no ha tingut ja més tranquil·litat.

En acabar la tardor, en un hospital de Marsella Cisco ha mort d'un atac. El seu cos dèbil no ha pogut resistir la nova. Un amic li ha comunicat que vindrien a veure'l la seva promesa, la seva mare,... i la Marina. En oir aquest nom, en Cisco es deixa anar anorreat...

Al poble arribà la nova de la mort del Cisco, la vigília de la festa major tardoral. Mentre tot el poble es donaria al platxeri, una família ploraria l'absència del fill mort allà a França, sense els seus consols paternals.

Tarda de festa major, bulliciosa i alegre. Dintre la casa de Cisco, silenciosa i trista, la Marina, allunyada dels seus, sentada vora el balcó, amb les persianes tirades. Espera que vingui la Dolors, la trista promesa del seu germà mort, que deuria plorar la pèrdua de les seves il·lusions d'enamorada... Una rialla femenina sotraquejà el cor de Marina. Llambregà al carrer, i veié com Dolors reia fortament de les gràcies del rival del qui fou el seu promès!...

I Marina, retuda, trencà un plor, i "s'endinsà a l'interior de la llar a plorar el seu fracàs en la pau, la dolça pau de la penombra on vetllava l'ombra estimada del pobre Cisco".

Aquests són els principals personatges i el desenrotllament de l'obra que hem mirat d'extractar a grans pinzellades. Els altres protagonistes no prenen relleu. Són difumats, tenen una mera valor circumstancial podríem dir de comparsaria.

Els caràcters són un xic fluïxos, lleugers. Es "La Germana" una novel·la psicològica que no treballa amb profunditat dintre el caràcter dels seus personatges. Pere Mialet no ha tret pas de les seves creacions tot el fruit que es podia. De Cisco, sobretot, hom pot dir que no li ha pas donat gaire relleu. Es un personatge del qual podria haver-se tret més partit.

Dolors es veu boirosa, desdibuixada. Sense caràcter propi. El caràcter més ben descrit és el de Marina, l'ànbel tutelar de Cisco.

Ja que l'autor ha donat per escenari de la seva creació una ciutat pagesa, la combinació del desenrotllament de l'obra amb la descripció de costums i narracions de paisatges no hauria pas estat una cosa supèrflua.

En general, les escenes són ben combinades i plenes de naturalitat, encaixant perfectament amb la idiosincràsia dels protagonistes.

L'estil és fluid, planer, llegívol, sense recarregaments.

Hom hi troba a faltar, però, un xic les imatges.

Aquesta sobrietat d'estil, però, en un autor de bastanta fantasia com Pere Mialet, és, potser, més aviat una qualitat que no un defecte. L'autor s'ha cenyit al seu tema i ens l'ha donat amb poques pàgines. En futures obres creiem que Pere Mialet, en matisar els caràcters dels seus personatges, ens ofrenarà uns perfils psicològics precisos i correctes.

"La Germana", no és pas una obra de gran volada. Sí, però, un notable avanç dins de les creacions del jove novellista. Un graó més plantat en el seu camí d'escriptor, on s'afermarà per emprendre obres de més volada. Fins i tot creiem, sincerament, que en les seves creacions inèdites, ja s'ha superat.

Per a completar el volum, annexes a la novella "La Germana" van unes mostres de l'habilitat de contista d'En Mialet. Son tres contes força discrets,

8. - EL BORINOT.

un d'ells, "Tot ha anat bé, però..." d'una gran humanitat.

"Cabres Saltadores": Es l'etern conflicte conjugal, entre dos caràcters oposats. Ella, nerviosa, primeta, mala llengua, geni violent... Ell, malcontent, irònic, flemàtic. Plats romputs, cadires desballestades, exclamacions, crits, plors i rabioles, és l'escena continuada.

Una nit, els ànims més excitats, Rafaela, la muller del flemàtic Miquel, intenta per dues vegades agredir el seu marit amb el ganivet casolà. Aquest vol tranquil·litat i la denuncia a la justícia. Passen quinze dies llargs i angoixosos, més fastiguejadors que els plors i els crits de cada jorn. Ell fa de criada i de mainadera. Ella, entre les hòrrides parets de l'ergàstula a estones penedida, a estones encesa de despit!

Altra volta sota el mateix sostre, quan Miquel creu que el correctiu haurà aplacat el geni furient de la seva esposa, ella, així que arriben a casa, en sortint de la presó, menaçadora l'increpa i l'insulta. La baralla fou inevitable — segons conten — i el mateix panorama d'abans s'obre en perspectiva de la seva vida futura.

"Tot ha anat bé, però...": Es tota una tragèdia. Una tragèdia que s'estanca dintre de l'interior de Sebastià. Va ésser pare per segona volta. La primera anhelava un fill i nasqué una nena. Ara un dubte el fa estar malhumorat i una esperança l'acarona. Què serà el nou-nat, nen o nena? Aquest interrogant el té intranquil i es passeja nerviós esperant la nova.

I aquesta vingué implacable a desfer les seves il·lusions i augmentar la pena. Tot havia anat bé, però... eren dues nenes! I amb un gest d'humana covardia, no esclata. I rep amb la rialleta als llavis, felicitacions i indirectes...

"Quim de la boca torta": Es el nom d'un captaire vell i corbat, temença d'infants. Una nena, però, filla del peó

de la carretera, no el tem pas. El captaire l'amoixa tendrament i li ofereix fruites seques.

Un dia, la nena del peó, la troben a faltar del poble. Mil estrafolàries versions corren per les boques. Algú diu, però, que l'ha vista en companyia de Quim de la boca torta. I la gent s'encamina cap al xopluc del captaire; abans d'arribar-hi, troben l'infant tornant tranquil·lament cap al poble. Sota l'aixella porta l'americana del captaire que aquest li ha regalat. La mare de la nena amb un gest de fàstic, llença la peça de roba tota esparracada. Andreu, el drapaire, la recull. Quim de la boca torta fou trobat mort. L'americana, amb sentiment paternal per aquell infantó que no el temia i es deixava amanyagar, fou la seva deixa.

En el rentador públic, les dones xerrotejaven. Andreu, el drapaire, s'és tornat ric de cop i volta. L'americana del captaire era plena de bitllets de Banc. La mare de la nena no parla pas. Està rabiosa. Pica la roba furiosa, com si damunt d'ella vulgués esbravar el record d'una roba que tan plena de polls i brutícia, ella va llençar amb fàstic!... JORDI ARQUÉ

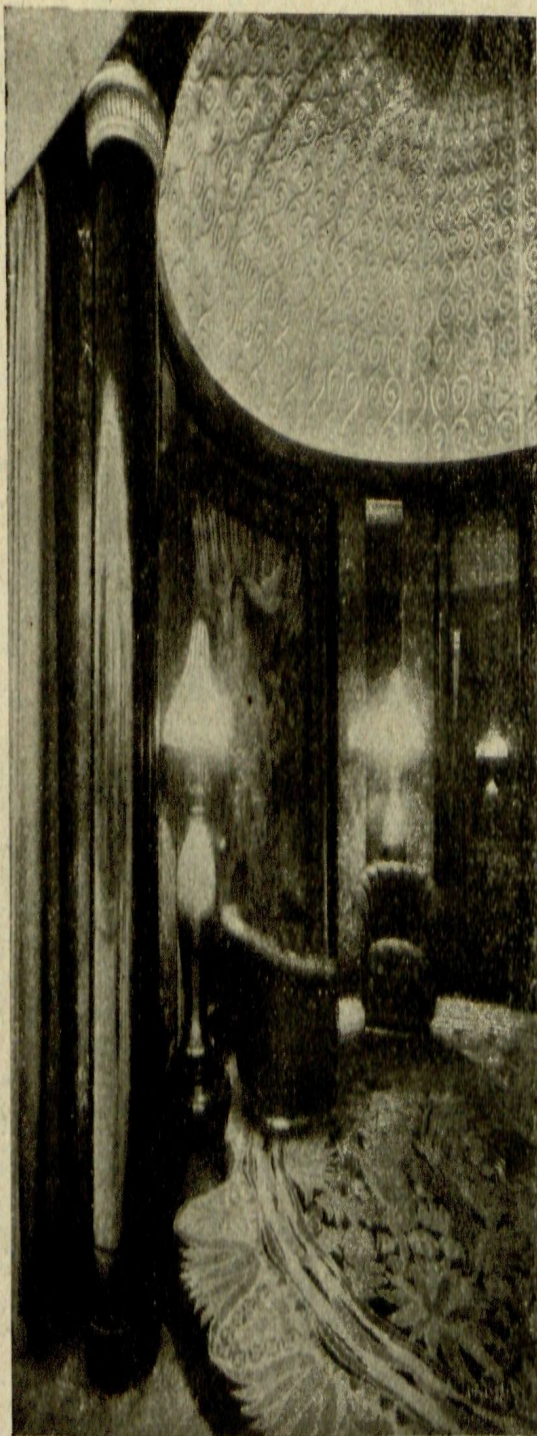
IGNASI IGLESIAS

Hom projecta la celebració d'un homenatge a l'eximí dramaturg Ignasi Iglesias, amb motiu del seu triomf en "La llar apagada".

Si la nostra veu, tan petita, ha d'ésser oïda, ens atrevirem a ajuntar-la a les d'aquells qui han llançat la idea.

Creiem que és molt enraonat aquest homenatge, que no ha de servir per atacar la modèstia de l'Iglesias, sinó que ha d'ésser per palesar com el poble sap agrair el treball dels seus homes. Actes així tenen una significació personal, però tenen, sobretot, i encara més, una significació col·lectiva.

Ens adherim, doncs, a l'homenatge, de tot cor.

Mostra dels gravats del darrer volum de «Monografies d'Art» dedicat a Jaume Marçó.

De l'exposició de pintures de Marçó-Puig a les Layetanes.

RIPOLL

Setmanari polític administratiu del districte de Puigcerdà

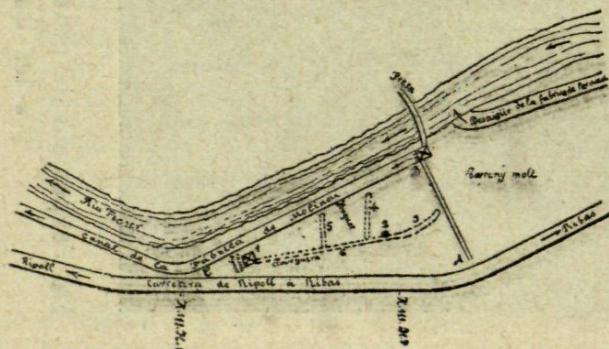
Número solt, 10 cts

Redacció i Administració: Carrer Frinilat, 26

Trimestre 1'50 pessetes.

Croquis de la captació d'aigües del abastiment públic de Ripoll

Aquest croquis es pot més o menys la demostració de les cloaques subterrànies existents en el paratge de captació d'aigües, havent quedat demostrat la seva existència per les manifestacions que feren davant la Junta de Sanitat en ple els senyors de l'Empresa i per les proves que nosaltres aportarem.

A B C Paratge triangular de la captació d'aigües públiques.

1 Caseta dipòsit que recull totes les aigües del paratge de captació.

2 Cloaca de conducció de l'aigua que va des de la font d'en Gorchs, assenyalada amb el n.º 2, a la caseta dipòsit.

3 Font d'en Gorchs, difícil de veure la seva captació actual.

4 Cloaca subterrània de 40 a 50 metres de extensió, aproximadament que recull les filtracions procedents del terreny moll, qual terreny limita amb el canal de desdigu de la fàbrica de Pernan i el riu Preser, recullint al mateix temps totes les filtracions que trova en el seu trajecte, venint a desembocar a la font d'en Gorchs.

5 Altre cloaca de set palms d'alçada que creua el paratge, i que recull totes les filtracions procedents del nostre entorn del canal de n.º Molinou i desemboca a la tuberia n.º 6.

BOQUET del qual se servíex l'empresa per a escampar en temps de sequedat l'aigua del canal dintre el paratge, aliguent aquesta recollida per la cloaca n.º 4 i portada a la tuberia n.º 6 per anar-se a reunir junt amb la de la font d'en Gorchs a la caseta dipòsit.

6 Altre cloaca que té les mèrxies finalitzats que el n.º 4 encara que aquesta l'Empresa diu no existeix. Totes aquestes cloaques són de mamposteria, moltes d'elles amb el banquet reventat i plenes d'arrels en el seu interior.

Nosaltres reclamem que se tapin totes les filtracions sospitoses i quedí no més l'aigua que s'a consideri potable.

SETMANARIS LOCALS

Són aquells qui reflecteixen plenament la vida de les poblacions, i que són el ressò de totes les qüestions que afecten ilur vida. "Ripoll", setmanari, de 4 pàgines, de 34'7x26'4 centímetres, que sortí a Ripoll l'any 1914. Preus: trimestre 1'50 pessetes; número solt, 10 cèntims. Impremta Bonet, Ripoll.

Els Pitoëff a Barcelona

Un dels noms més il·lustres i coneguts del món d'avui, en teatre, com és el dels Pitoëff, serà prompte associat a la vida intel·lectual barcelonina, per gràcia de l'amatent empresari de Novetats.

Dissabte vinent, dia 29, els Pitoëff al front de llur companyia dramàtica d'avantguardia, debutaran al Teatre Novetats. Si el mot no fos massa gastat, diríem que es tracta d'un esdeveniment. Suposem que Barcelona hi respondrà bé; com es mereixen els il·lustres artistes.

LES ETAPES LITERARIES

Amunt sempre

Alcem el vol, germans.
Alcem-nos en l'espai
per a enfortir les ales.
En terra no hi mirem:
a terra hi ha les serps
que empresonen i aturen la volada.

Mirem l'espai que pur!
Mirem quin món de llum,
de blau de mar i porpra!
Encisa fort i ull-pren!...
Pugem, germans, pugem
sens parar mai per esgraons de bromes.

Anem al camp fecond
de Ciència i Art, que el sol
tot'hora petoneja.
Allí es respira a pler...
Pugem, germans, pugem
els que ens sentim artistes i poetes.

Ben lluny de son verí,
el món veurem petit
fruit l'eterna orgia.
Pugem, germans, pugem
a treballar amb fe
per a donar al món la nova Vida.

Sofrim, sofrim, germans:
sofrim dolors que al part
li duen l'avançada.
Mes, no: no avortarem!...
Pugem, germans, pugem
per a cridar: La Terra és deslliurada!

J. PUIG I FERRETER (I).

(I) Poesia publicada a començos del 1900 formant el "número antecendent" de *Joven-tut*.

UB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

llibres & lletres

—Ha sortit el número 15 de la Col·lecció Popular Barcino, conté la "Crònica" de Jaume I (vol. II); text de Josep M. de Casacuberta; traducció al català actual d'E. B. Duu ilustracions.

—Ha sortit un altre fascicle de "Monografies d'art", dedicat a Jaume Marçó, amb un pòrtic de Joaquim Folch i Torres (edicions de la Sala Parés: Lliberia).

—Ha sortit "La Caravana", llibre de prosas de J. Millàs-Raurell (Ed. Diana).

—Ha sortit "Tristany i Isolda", de l'Associació Wagneriana.

—Ha sortit un volum de poesies de Fidel S. Riu i Dalmau, amb el títol de "Terra Amorosa".

—Ha sortit "El tractat de Regimine Principum de l'Infant Fra Pere d'Aragó", per Ferran Valls i Taberner (f. 1927).

L'ÀVIA

—Vejam qui té més força—diu la néta (nina d'ulls blaus, joliua, enjogassada); i, mentre l'àvia empeny amb la maneta, ella riu i la besa extasiada. La lluita ha començat. Qui és que guanya? La nina esdevé prompte enfebrosida, l'àvia l'esguarda; fa com qui s'afanya, però es deixa vèncer, embadalida. Mor la tarda; ja surten les estrelles; l'infant a poc a poc clou les parpelles; estén les ales l'àngel de la son. La néta el cap acota de seguida; l'àvia també va quedant adormida bo i lentament cantant-li la non-non.

MARIA ROIG I VERDAGUER (I).

(I) Del llibre de recent publicació, "Del cor i de la pensa".

El Gall de Ripoll

Setmanari defensor dels		interessos del Districte
ANY I	NUM. 7	RIPOLL 3 JUNY 1916
SUSCRIPCIÓ:		
Un 5 cts. Trimestre, 60 cts. Un any 2, ptes.		
REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:		
Carrer de Sant Jaume, número 7 - 1 ^a		

Els actes del dia 27

La celebració amb estaven anunciats. A les nou y quart comencen a brandar les campanes de totes les esglésies, com ho feren els dies de la gran festivitat de la vila a celebrar-se para pregar pels que foren, ans de que els llevessin la vida els buxins que capitanejava el funeri y volar Compie d'España. Desde dieu hora comencen a reunir-se en la Casa de la Vila gran número de nòvols y a tres quarts de deu s'organitza la comitiva, ubrint marca l'orquestra "Alcanta" d'Escola Vila, seguen els guarda municipals, la unitat d'Escola Vila, para veterans Miguel Puig, Juan Ponsa y Hainda Venuia, particulars, societats, gasta totes excepcions especial y particularment la republicana "Progreso Instructivo", emials y autoritats, dirigides pels xics Riu y de Santa Maria, ahon tingut lloch l'acte festiu. El Teniente estava ple de gent molt bona, la presència dels deus y deus de totes les monies.

Clau des de ens ocupara von lloch en la neu contra la rambla gaudia que per de acte construiren.

A la mitja del dia, ve organitza la manifestació civil, ca de l'acte mado que para assaunt al objo, regred, molts parits particulars entre ells alguns vòls de la vòlta, republicana "Progreso Instructivo" que ens conia no portaven altre representació que la seva propia. La comuna després de l'acte recorreut alguns carrers als acors de l'orquestra, es dirigí a la Plasa de la Constitució, puen ximbo de gent a depositar la corona civica al peu del Monument record y seguidament a les Cases Consistorials, desde quin puesto foren despedits els manifestants nel reparte simplich y popular alcalde En Joan Serra, ahon parli bel parlament.

Després de l'acte, Complint un deure de gratitud, doncs es mes extenses gracies en nom de l'Ajuntament i propri de la vila heu cooperat a la celebració de la festa de l'Independencia a les dignissimes Autoritats i Societats, amu son concors han contribuit a donar-li un caracter de festa.

Tots els nòvols hem de reconeixer que tenim una gran sagrada en perpetua memòria dels nòvols anomenats, dignes patrics de Ripoll, que sesanta set anys d'aportara en el dia d'ayuy d'aportara en la vila.

nostra volguda Vila Pent-no així ens enalim nosaltres, doncs el poble que glorifica els seus matres a l'hora el mateix.

Acabo donant un gloria als herbes del 1839 i un Vica a l'Imortal Vila de Ripoll.

A les nou de la nit el chor "La Flor de Maig", esgrind devant del Monument, ab gran justica, acompanyat per la orquesta, el Gloria a España y l'himne a Ripoll que foren molt aplaudits per la nombrosa gentada que les escoltava.

"El Gall de Ripoll" s'engué presentat en tots els actes celebrats.

En resum, que tots els actes se vegeren desians més coneguts que altres anys, si be hem de manifestar que a pesar de que la festa ha entrat en lo cor del poble com ho demostra la seva presència en tots els actes, les manifestacions de aplaudiment que reculliren en vers l'ajuntament per haver-la realitada y les de molts obrers que opinaven que no deuria irriballarse en aquella diada, nosaltres que no presté prou col·laboració al acte civich, se acompanyar a l'element oficial a depositar la corona al peu del Monument als herbes que immortalizaren el nom de la vila de Ripoll. Ens queda l'esperanza de que un altre any no será així.

¿EN DIRÉM...?

Ha dieu que per alquid significat regionalista forá se ben fet a D. Eusebi Bertrand reconvençions amissives pels manegs regionalistes que's realitzan en la prebent campanya y que a la corte a la llarga esguarben gran dany al partit regionalista.

Nosaltres som de la mateixa opinió y Gas al deu abundar "La Veu de Catalunya" perquè d'escrits d'entusiasme a favor de D. Eusebi no'n la parlat el un mot des abie y encara molt cautament.

De "El Gall de Ripoll" núm. 5

En el nombre 112 de "La Veu Comarcal" hi hem llegit la nova que, per avuy, en part transcribim: "Sense debet opor-se ha sigut aprovada al Congrés l'acte del districte de Pallarès a favor de D. Eusebi Bertrand y Serra, nostre diputat regionalista.

ELS ESCUTS

Trobareu en la premsa sovint l'expressió de noms que corresponen a l'heràldica de les poblacions d'on surten. Tal és el cas en "El Gall de Ripoll", que sortí l'any 1916 en aquella població, herald del Pirineu. Consta de 4 pàgines. Mida: 33×25. Setmanari. Anti-bertrandista, en tendències. Preus: trimestre 60 cèntims; un any 2 pessetes. Número solt 5 cèntims. Impremta de Santa Maria, de Joan Puig, c. de la Trinitat, 42, Ripoll.

Biblioteca de Comunicació
Temps de la Generalitat

Agrupació Tradicionalista d' Estudis

SENY

Publicació periòdica

SUMARI: Mensaje agosto.—S. S. el Papa abandonat.—Conclusiones de la Comissió primera del Congrés de Joves Tradicionalistes Catalans.—Cuestionari fet circular per la Comissió primera del Congrés de Joves Tradicionalistes Catalans.—Treballs demanats y rebuts per la dita Comissió del C. de J. T. C.: Organissació tradicionalista. JOAN BAUTISTA VIZA.—Punts bàsics d'organissació tradicionalista. JOSEP M.^a DE DALMASES B.—La vida corporativa. F. BADIA TOBELLÀ.—Proses Curtes. ANOEL MARQUES.—Oportunitat o Inconseqüència? MIQUEL ZAPATER.—La eficàcia. JOSEP M.^a DE DALMASES B.—Assamblea de Premsa.—Paperetes d'arxiu.—Crítica literària.—Crònica.—Afirmació autonomista.—Bibliografia.

25 cèntims

BARCELONA
Portaferriça, 13, pral.

Fascicle 3

22 Febrer 1919

ESTUDIS

Entre les moltes publicacions de molts gèneres, de vegades banals, es troben mants exemplars d'agrupacions d'estudis, com és "Seny". Com es pot veure, l'aspecte és de gust tipogràfic. Mida: 21×14. Constava de 32 pàgines. Va sortir a Barcelona a principis de 1919. Costa 25 cèntims el número. No hi hem sabut veure el peu d'impremta.

TOT S'ANUNCIA

Tot s'anuncia, tot. No hi ha res que se sostregui al domini d'aquest agent universal, que es diu l'anunci; perquè qui no anuncia no ven. Des dels mitjons i el sabó fins a les dides i els emprèstits, totes les coses han d'anar a pagar el seu tribut al reclam. Les pàgines nostres mateixes són una prova del que diem.

I arriba a anunciar-se l'amor, i no pas l'amor qualsevol, sinó el matrimoni com cal i com Déu mana. Ja no és allò de "viuda, joven, sola, desea caballero a todo estar", que tan sovint veiem en certs diaris "serios" i "independents", i sobretot en "La Vanguardia", que sembla una sucursal o més ben dit el mercat de tota aquesta trepa; sinó que s'anuncien casaments, a tant i a tant, com qui tracta de vendre una tartana, una vaca o un Ford de segona mà.

—Sí; ja ho dic jo, que avui tot s'abarnega!—exclamarà algun pessimista, potser.

I s'equivocaria en això d'"avui". Perquè de matrimonis per anuncis, en diaris, ja se'n troben a les primeries del segle XVIII, és a dir uns dos cents anys enrera. Els qui més tirada tingueren a aquesta mena d'anunci foren els anglo-saxons i nordamericans. Havia d'ésser així. No hem quedat que la gent d'aquests pobles són "gent pràctica"?

Un dels més antics que se'n coneix és a la "Fulla d'Avisos", de Frankfurt, del dia 8 de juliol de 1738. Es tracta de donzella qui cerca marit. I mireu com s'anuncia, sense embuts:

"Una noia com cal, ben feta i molt bonica, cerca un advocat solter qui es compromet a guanyar un procés que la noia té plantejat per a l'obtenció d'una herència que li pertoca de dret; en canvi, ofereix a l'advocat la seva mà de matrimoni i li promet d'ésser amable i fidel". (Textual).

Deixeu anar sola aquesta xicota, que no ha menester padrina. X.

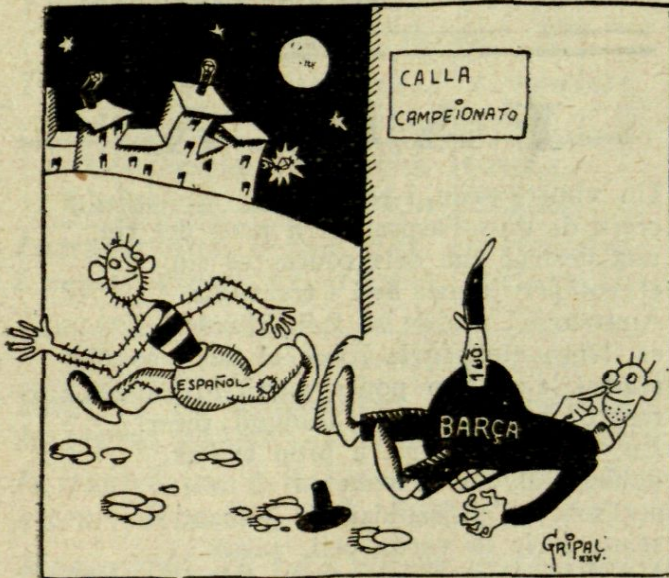
Núm. 17

Barcelona, 20 Gener de 1925

Any II

LA BARRILA DEPORTIVA

EL CRIM DE LA SETMANA

—L'assassinat de Les Cortes.—El Barça m'ha matat per a l'his.

LA GRESCA DELS PEUS

Déu sap els trastorns neuròtics que arribaria a produir l'afició esportiva, sobretot la futbolística o dels peus, si no fos la gresca que la descongessiona. Com podeu veure en "La barri-la deportiva" que sortí l'any 1924 a Barcelona. Tamany de 28'2 × 21. Setmanari de 16 pàgines amb ninots, de "Gripau" i d'altres. Preu, 15 cèntims. Redacció i Administració: carrer de Julià Romea, 11. Porta seccions anomenades "culs de ciri", "gols", etc. No consta peu d'impremta.

ASPECTES LITERARIS

CORDIALITAT SALUDABLE

Si un temps la susceptibilitat dels escriptors comarcans pogué considerar-se mortificada pels menyspreus o burles dels escriptors cosmopolites,

avui hem de constatar amb satisfacció com entre uns i altres no hi ha cap mena de prevenció, i un esperit de companyerisme i de germanor impera arreu entre els homes de lletres.

En altres articles hem insinuat repetides vegades, com era una pura invenció allò de l'isolament dels escriptors comarcans, car per a l'home que segueixi amb veritable interès l'actualitat literària no hi pot haver isolaments possibles. I el que se sent isolat és perquè un temperament insociable o atàvic fa allunyar-lo voluntàriament dels nuclis urbans. Un esperit massa acomodaticí s'incapacita ell mateix per a l'èxit.

Quan nosaltres diem el mot ciutat, volem dir instintivament Barcelona. I quan parlem de la comarca, ens referim naturalment a tot el que viu fora de la capital. El concepte d'escriptor comarcà no exclou pas per a nosaltres el literat de Girona, Lleida o Tarragona, ciutats tan provincianes de l'esperit intel·lectual barceloní com nosaltres mateixos.

En parlar de Barcelona mai no hem pogut compartir la tendència d'alguns temperaments, els quals han trobat entre la gent de la capital una incomprensió o un desdeny que moltes vegades no ha estat altra cosa que una mera obsessió. Allò del literat incomprès o postergat, gairebé sempre ha estat puerils fallòrnies. En realitat, l'home que val, tant es fa estimar si viu a Barcelona com a Arbúcies. La geografia i el talent no són pas dues coses incompatibles. Catalunya, precisament, ens dóna abundants exemples de gent que ha triomfat sense moure's de casa. No cal, doncs, atribuir a cap mena d'antagonismes o malfiances l'origen d'uns fracassos que sols podran trobar disculpa en la pròpia insuficiència o en la fallera precoç que massa sovint ens ha fet esdevenir ridículs als ulls dels homes de la capital.

L'esperit de simpatia i cordialitat

LA SIGNOU

L'ORFEÓ NOVA TÀRREGA
A BARCELONA

Se tractava de retre homenatge al gloriós «Orfeó Català» en lo 25^è aniversari de la seva vida artística i al seu infadigable director Mestre Millet i no podia pas mancar hi lo nostre tendre infant, batejat amb lo nom de «Nova Tàrraga», tan bon punt lo seu pare, Mestre Guell l'incensurable, afluant li ls caminadors li digué: Camina i feste gran!

I camina que caminàràs en ales de la fantasia juvenívola arribava a Barcelona de bon matí del dia 27 del mes de les flors, freturós de veure al pare, acompanyat del pare i amparat per la artística Senyera que... canta sola i es obra genial del més genial dels fills de Tàrraga. En Josep Guell, l'humilíssim cap devanier del novell Orfeó.

No intentaré seguir pas a pas al Orfeó damunt de la catifa de flors de la seva entrada triomfal a Barcelona, descollant la espiritual Senyera entre la dels altres Orfeons que eixien de tots indrets esmaltant i embellint los carrers de la gran urb amb les llampants tonalitats de mils colors i bellugeix de les corbates llagades artísticament, la blancor de les esmaltinades damiselles, la vermellor sobrada de la barretina catalana i'l tò moradenc de la classica gorra musca, escullida per a cubrir la testa dels nostres orfeonistes.

No'l seguiré pas a pas perquè fora interminable aquesta ressenya i l'amable Director de LA SIGNOU no podria enquirir-la en la benemerita revista targarina.

Quehi com a fet constatat que l'Orfeó Nova Tàrraga, l'auell gairebé sorit de l'ou, junt amb los altres Orfeons tingué l'honor de ser dirigit sots la màgica batuda del gran Millet, en lo concert colossal i mai sentit a Barcelona, en la Plassa de Catalunya, on 6000 executants homenajaren al «Orfeó Català» i al seu Mestre pare llegim de to-

tes les institucions similars de Catalunya.

Consti també que la Senyera del Orfeó Nova Tàrraga al eixir tan matí de la ciutat nadiua, perdé l'esma i's descuidà de posar se la corbata (cosa molt natural que al cronista li ha passat moltes vegades) i l'Ajuntament de Barcelona s'en adonà i n'hi posà una de magnífica que ja no's descuidarà mai més.

I queda també constatat que la festa a la Casa pairal del Orfeó Català, en honor de tots los orfeonistes forasters fou una maravella d'art i de germanor.

I ara, permeteu-me que acompanyi el nostre Orfeó al magnífic casal que la importantíssima entitat barcelonina «Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de l'Indústria», ha bastit ricament en la Rambla de Santa Mònica.

En la gran sala d'espectacles del Centre oferta amablement per la Junta Directiva i davant d'un públic nombros i entusiasta entre lo qual no hi mancaven els fills de Tàrraga i ls dels pobles comarcans, que viuen a Barcelona, tingue lloc, lo dia 28 a les 11 matí, lo Concert amb que l'Orfeó Nova Tàrraga obsequià a diu Centre i als nombrosos convidats.

Començà l'acte amb un discurs del Vice-President de la Societat Sr. Puig i Esteve en lo qual amb frase enlairada salutà al Orfeó i recorda que sent ell nat a Agrament li portaven la saya dels carrers estris del seu poblet i'l perfum de les seves costums, perquè Tàrraga i Agrament eren germans com germans som tots los catalans, sia d'alla on sien, com catalans i germans som tots los dependents d'aquell Casal, per mes que n'agiu escut en diferents indrets de la nostra terra.

Lo Sr. Puig i Esteve fou interromput moltes vegades pels aplaudiments del públic i del Orfeó i al final fou objecte d'una ovació.

amb què avui Barcelona acull les manifestacions intel·lectuals foranes, pot ésser un estímul per a tots els que se sentin amb aptituds suficients per a reeixir.

FIDEL S. RIU DALMAU

(D'«El Pla de Bages», 12 gener 1927).

FAULA

Un vímet, prim i vincladís,
creix de dins l'aspra sorra prop del riu,
una destral que dels roures es riu
el vol per joguet bell i trencadís.
Amb tot el pes de sa fulla d'acer
es llança amb fúria sobre el dèbil cos,
creient d'un cop poder partir-lo en dos,
treure'l poder de son tranquil recer.
En veure la destral a prop brillar
doblega el cos el vímet, i el tallant
per sobre d'ell ràpidament lliscant
sense ferir la verda pell, passà.
No es dona per vençuda la destral;
altra vegada prova de ferir,
i el vímet, dels seus cops, torna a fugir;
tot ajupint el cap, evita el mal.

Tu ets el tallant brunzent i feridor,
jo el vímet que s'ajup esporuguit;
per més que et doni força ton neguit,
més me defensa a mi mon tremolor.
Quan veig a prop el brill de ton mirar
no vull pas resistir amb temeritat;
de ma flaqueza sé la veritat
i és per això que fujo sens lluitar.
En lloc d'orgull retador i perillós
tinc tímida i prudent humilitat;
no em venceràs, que en ma debilitat
trobo la força pel triomf gloriós.

R. C.

ELS ORFEONS

Com abans els «Cors de Clavé», encara vivents i puixants, alguns, ara són populars els orfeons; i sovint mereixen l'atenció de la premsa, en especial d'aquella que es publica en les localitats mateixes on els orfeons radiquen. Vegeu «La Signou», periòdic de Tàrraga, que sortí l'any 1914, consta de 4, 6, 8 pàgines, de 30'5×21 centímetres. Devia ésser bimensual o quinzenal (no consta). No consten preus. Impremta «La Progresiva», de Tàrraga.

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

Pintura i Decoració

FRANCESC FERRER. Aragó, 193

PINTURA DECORATIVA.-Papers pintats.
Rètols.— Viladomat, 52.-Barcelona.

... PINTURA de Cotxes i Autos
Joan Mir.—Villarreal, 126

Tallers Castellanas. Escultura religiosa.—Balmes, 123. T. 2318 G.

Ferros artístics, especialitat amb els encàrrecs. JOSEP FLÓ. Aragó 277

Tenyits, rentats i aprestos. C. de Cent, 319. (Ssal., E. Granados 64)

TINTORERIA CATALONIA. *Tenyits i rentats econòmics.* Aragó, 339

Tenyits electre-químics i rentats en sec.—E. Granados, 141

Electricitat. CARLES ROSELL Calabria, 95. Telèfon 1592 H.

Instal·lacions, aigua, gas, electricitat i reparacions. G. TOMÀS Tallers 76

Electricitat i Lamp. MARCELÍ ROVIRA Plassa Pí, núm. 2.-Barcelona.

Fàbrica de Làmpares Elèctriques ALFONSO MAÑES.-Villarroel, 173 bis

Instal·lacions i reparacions elèctriques.—Roselló, 207. Telèf. 2989 G.

Reparació de tota classe màquines elèctriques. D. AGUELO. Aragó, 359

PATENTS I MARQUES

A. PASQUAL.—C. de Cent, 304, pral.

Llibres, els millors

EDITORIAL POLÍGLOTA.—Petritxol, 8

MATERIAL ESCOLAR I CIENTÍFIC (SUC. ESTEVA MARATA). R. Univer., 7

LA FIRA DEL BOSCH. — *Joguines.* Rambla del Prat, 2. - Barcelona, G.

Ceràmica i Rajoles

CASIMIR VICENS.—Tallers, 72.

Articles Fotogràfics i Ràdio PÉREZ I SÀBAT.—Fontanella, 18

Articles fotogràfics i ràdio V. CALDÉS ARÚS.—Salmerón, 140.

Tapiceria, cortinatges i sillons confort. Consell de Cent, 336, baixos

CASA SIBECAS. *Articles per a tots els Sports.*—Aribau, núm. 35.

Articles Viatge i Pell

LA MUNDIAL.—Salmerón, 153.

Moneders, Carteres i Petaques (F.) R. Torres.—Plassa del Pí 2.-Barna.

Fàbr. Articles de pell i per a regal. Perfum. M. OLLER. Casanova, 117

Cristalleria i Alumini

CASA ACAR.—Ronda S. Antonio, 60.

VIDRES, Cristalls plans. - T. Garcia. Panadès, 1. Tel. 1166-G. — Barna.

Taller d'OPTICA, J. PUIGORIOL. Carrer Muntaner, 56

VULCANITZACIÓ DE NEUMÀTICS

A. Hernàndez.—Rosselló, 199.

VULCANITZACIÓ DE NEUMÀTICS

Compra-venda. — Menéndez P. 14

EL KRIC. Acc. i nov. per a Auto. a preus reduïts.—Aragó, 201

Recauxutatge Fort, el millor

E. Granados, 85. Telèf. 2853 G.

GANIVETERIA ROCA

Plaça del Pi, núm. 3

Esmolet i paraiguer, afinació de tota mena de tall. Bruch, núm. 71.

Bicicletes, Motors, Export

J. BENEDIT. Aragó, 270

BICICLETES I ACCESSORIS, nous i usats. Creu Cuverta (prop Calàbria)

REPARACIÓ I LLOGUER DE BICICLETES.

J. Teixidor.—Carrer Rocafort, 29

L. RICART. *Bicicletes, accessoris, major i detall.*—Trafalgar, 41

BICICLETES. *Construcció i reparació, i demés accessoris.*—Bailen, 85.

CAMISERIA del "Liceo"

JOAN VALLVÉ.—Sant Pau, 3.

Acadèmia Tall i Confecció per a senyoretes.—Diputació, 222, pral. 1.^a

Sastreria Guilemany, vestits i formes tots preus. P. Sol, 8, t. 1451-G

Demaneu la faixa ELITE recomanada pel cos mèdic.—Via Laietana, 54

Venda d'ORTOPEDIA i articles d'higiene maj. i det.—Provença, 195

Pianos, harmòniums: venda i afinació.—Planeta, 41—L. CAMPS ARNAU.

...FRATERNUS. Agència de Negocis Plassa Catalunya, 3, 2.º - Barna.

FIXOLINA CANIGÓ

MOBLES FRADERA

Fradera i Ribas, s. en C.

Fabricació pròpia

Vendes a termes.
Condicions especials pel
pagament immediat.

Exposició, Despatx i Tallers:
Calabria, 94 - Tel. 968-H
BARCELONA

SALA PARÉS
Establiments MARAGALL
Petritxol, 3 i 5 - BARCELONA

FÀBRICA DE LLONGANISSES
la millor de la nostra terra
TELEFONS

A Seu d'Urgell, n.º 124
A Barcelona, n.º 2023
A Sitges, n.º 1383

Demaneu a tot arreu la marca

ELS PIRINEUS
Quingles i Escaler
CASTELLCIUTAT
(Seu d'Urgell)

**IGNASI FOLCH
I TORRES**

Una dona

Novel·la
contemporània

♦♦♦
**A TOTES
LES
LLIBRERIES**

Preu:
3'50 ptes.

FOTOGRAVATS

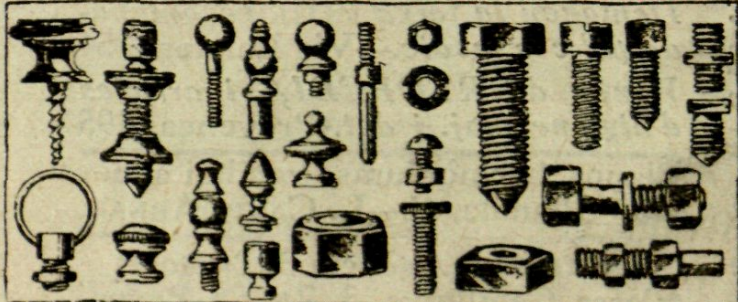
TRICROMIAS-AUTOTIPIAS

**LLÀTZER
DE
TORMES**

el clàssic de
l'humor
demaneu-lo
a totes
les llibreries.

2
Pessetes

Especialitats «ELECTRO-WATT» Metalúrgiques
FRANCESC BELTRÁN
Carrer Muntaner, 7. - Teléfon 964-A. - Barcelona

Aparells per a llum a Vapors de Navegació i Mines.
Cargols de tota classe.
Decolletatge. — Peces especials.

Rellogeria PAHISSA. Adob de re-
lloges. Joies.—Mallorca, 330.-Barc.

Caixes cabals des de 200 ptes. totes
d'acer.-P. Marquilló. Mallorca, 125

ESTORAS I CARPETS COCO.-Ll. Gibert.
P. Urquinaona, 8. Tel. 713 - S. P.

MOBLES (Fàbrica).—T. Dalmau
Plassos i comptat.—Mallorca, 178

MOBLES D'ART.—Decoració y res-
tauració.—València, 281

Mobles de tots preus
Casa fundada en 1892.—Balmes, 70

NINES. Manufactura. Gran Assortit
Joaquim Costa, 21 (antes Ponent)

res./172